

Arrest

**nr. 38 913 van 19 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid van 9 november 2009 tot weigering van de afgifte van een visum, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 november 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. TRUYERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, treedt op 27 november 2008 te China in het huwelijk met G.S. van Belgische nationaliteit.

Op 15 december 2008 dient verzoekster bij het Belgisch consulaat te Kanton (Guangzhou) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 27 maart 2009 wordt een beslissing genomen tot uitstel van beslissing omdat een administratief onderzoek van het parket lopende is.

Op 30 september 2009 geeft het parket van de procureur des konings een negatief advies inzake het huwelijk en inzake de afgifte van een visum.

Op 9 november 2009 neemt de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing.

“Op 15/12/2008 werd via het Belgische consulaat in Canton een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van Z. F., geboren op (...), van Chinese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, S. G., geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 27/11/2008 in China in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag, uit het interview met mevrouw op de consulaire post en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- *mijnheer was eerder gehuwd met M.M., geboren op 28/3/1968. Zij verkreeg als Ghanese vestigingsrecht in België via hun huwelijk. Sinds 1999 is zij Belgische.*

- *Mevrouw verklaart dat zij kennis maakten na haar echtscheiding, in juni 2008. De echtscheiding dateert echter pas van 11/07/2008.*

- *Mevrouw kent de namen van de zussen en broer van mijnheer niet.*

- *Mevrouw kent de namen van de kinderen van mijnheer niet.*

- *De omstandigheden van kennismaking zijn gecompliceerd. Mevrouw zou een neef en oom in België hebben, maar ze kent hun volledige namen niet.*

- *Betrokkenen zouden in het Mandarijns communiceren, maar het is onduidelijk of mijnheer werkelijk deze taal machtig is. Mevrouw kan niet specificeren waar en hoe haar echtgenoot de kennis van het Mandarijns zou opgedaan hebben.*

- *We kunnen spreken van een snelle gang van zaken waarbij het huwelijk enkele maanden na de kennismaking voltrokken werd.*

- *Mevrouw kent de namen van de ouders van mijnheer niet.*

- *Mevrouw weet de exacte naam van haar echtgenoot niet en kent zijn geboorteplaats niet. Ze verklaart alleen dat ze hem "Gary" noemt.*

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 27/03/2009 het advies te vragen aan de Procureur des Konings te Hasselt met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 30/09/2009 stelt de Procureur des Konings dat de aanwezig elementen inderdaad op een schijnhuwelijk wijzen. Hij verwijst hierbij naar:

- *de korte kennismaking: bij de huwelijksvoltrekking kenden partijen elkaar amper vier maanden en ze hebben elkaar maar enkele dagen gezien voor het huwelijk. Niets wijst er op dat zij in China een tijd bij elkaar hebben doorgebracht*

- *Partijen spreken elkaar tegen over het tijdstip van hun eerste ontmoeting. Mevrouw zegt dat ze elkaar leerden kennen in juni 2008, doch mijnheer verklaart dat ze elkaar leerden kennen in juli 2008. Deze ontmoeting vond niet toevallig plaats, maar wel door bemiddeling van L.W., die ook van Heusden-Zolder is, doch ook toevallig op verlof was, samen met S.G.*

- *Er is een aanzienlijk leeftijdsverschil van 22 jaar tussen de echtgenoten.*

- *Mevrouw kent de naam van haar echtgenoot niet, kent zijn geboorteplaats niet, weet niet hoe zijn kinderen heten, weet niet hoe haar schoonouders heten, ...*

- *Mijnheer weet niet waar en wanneer zijn echtgenote geboren is. Hij kent ook geen gegevens van de familieleden van mevrouw. Volgens de Procureur des Konings is dit niet verwonderlijk aangezien uit het onderzoek gebleken is dat partijen niet met elkaar hebben gecommuniceerd. Mevrouw beweert dat haar*

echtgenoot Mandarijns praat, doch mijnheer beweert dat ze samen Engels praten en enkele woorden Kantonees...

Op basis van hogervermelde elementen adviseert de Procureur des Konings te Hasselt om geen visum gezinshereniging af te leveren aan de buitenlandse huwelijkspartner.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennen van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Over de ontvankelijkheid

Waar verzoekster in het verzoekschrift vraagt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing zou "*hervormen en de aanvraag van verzoekster toe te kennen*", dient erop gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om een beslissing te hervormen en de aanvraag te beoordelen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enige middel:

Het enige middel is gebaseerd op de schending van artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek.

Doordat dit artikel stelt dat:

[Art. 146bis

Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

De feitelijke omstandigheden waarop de minister zich beroept zijn duidelijk ongegrond en zelfs onjuist:

1. Meneer was reeds eerder gehuwd met een Ghanese: Kritiek van verzoekster:

Het is juist dat haar echtgenoot reeds eerder gehuwd was met een dame van een andere nationaliteit, dit huwelijk werd gesloten in 1992, doch de echtgenote heeft slechts in 2003, na 11 jaar samenwonen, de woning verlaten, de echtscheiding werd aangevraagd in 2005 en uitgesproken in 2008. De relevantie van dit argument is derhalve een raadsel.

2. Mevrouw verklaart dat zij kennis maakten na hun echtscheiding, in juni 2003. De echtscheiding dateert echter pas van 11/07/2008.

Kritiek van verzoekster:

Verzoekster leefde al jaren gescheiden van haar ex- man, verzoekster heeft echter nooit ingestemd in een echtscheiding omdat zij al haar rechten zou verliezen. Na de ontmoeting met de heer Schellen werd de procedure ingezet. Opnieuw heeft dit geen relevantie met de door art. 146 bis opgelegde vereisten.

Verzoekster leefde reeds jaren feitelijk gescheiden, de echtscheiding was een loutere formaliteit.

3. Mevrouw kent de namen van de zussen en broer van meneer niet.

Kritiek van verzoekster:

Dit klopt, verzoekster heeft deze mensen ook nog nooit ontmoet. Bovendien is het voor verzoekster bijzonder moeilijk om vlaamse namen te kunnen onthouden. Verzoekster was wel duidelijk op de hoogte van de samenstelling van de familie van meneer.

Verzoekster haar intenties kunnen toch moeilijk beoordeeld worden op basis van het feit dat zij de namen van deze mensen niet kent, zij heeft trouwens altijd uitdrukkelijk gesteld dat zij deze mensen nooit heeft ontmoet. Verzoekster heeft niets voorgewend, hetgeen de beslissing lijkt te suggereren.

4. Mevrouw kent de namen van de kinderen van meneer niet.

Kritiek van verzoekster:

Dit is juist. Verzoekster heeft ook de kinderen nooit ontmoet. Bovendien zijn de 2 oudste kinderen slechts stiefkinderen van haar echtgenoot, afkomstig van Ghana. Haar echtgenoot vertelde bijna nooit iets over de kinderen aangezien hij zelf weinig contact had met zijn kinderen.

Opnieuw lijkt dit weinig relevant voor de intenties van verzoekster, mede gelet op de leeftijd van de kinderen en het feit dat zij niet bij haar echtgenoot verblijven.

5. De omstandigheden van de ontmoeting zijn gecompliceerd. Kritiek van verzoekster:

Het spreekt voor zich dat zij haar echtgenoot op bijzondere omstandigheden heeft ontmoet. Gelet op het feit dat hij in België woont en zij in China is dit zonder meer begrijpelijk.

Haar echtgenoot is goed bevriend bij de in België wonende L.W. Gelet op de complexiteit van het land, heeft haar echtgenoot verzocht aan zijn vriend om hem te mogen vergezellen op familiebezoek in China, om alzo in de mogelijkheid te zijn het land op een andere manier te leren kennen. Hij is reeds zeer lang bevriend met de familie L.

Verzoekster is volgens de Belgische normen een nicht van de heer L., doch gelet op de specifieke relatie binnen de familie noemt ze hem oom. Uiteraard kent zij deze persoon niet goed, aangezien zij hem slechts enkele malen heeft ontmoet bij zijn bezoeken aan China. Het is trouwens niet gepast een familielid met zijn naam aan te spreken, dit zou als oneerbiedig beschouwd worden, verzoekster noemt hem altijd oom.

Het is uiteraard door deze familieband dat zij haar echtgenoot heeft leren kennen, anders zou de heer Schellen uiteraard niet bij haar familie op de buiten op bezoek zijn geweest, doch in tegenstelling tot wat men tracht voor te houden in de beslissing, heeft haar oom de ontmoeting niet in scène gezet.

6. Betrokkenen zouden in het Mandarijns communiceren maar het is onduidelijk of meneer deze taal werkelijk machtig is. Kritiek van verzoekster:

Ondanks het feit dat de beslissing mede gebaseerd is op deze stelling, heeft men gewoon nagelaten om de kennis van deze taal bij haar echtgenoot te verifiëren.

Communicatie is uiteraard een wezenlijk onderdeel in een relatie.

De heer S. heeft in België en Nederland de taal van de 'Chinezen' geleerd. Mandarijns is de officiële taal in China. Niemand heeft hem echter ooit iets gevraagd over de kennis van deze taal en hoe hij ze verworven heeft. Aangezien verzoekster echter van een deel van China is waar Kantonees (Hong-Kong en Zuid China) gesproken wordt, en haar echtgenoot een bijzondere interesse heeft in taal, spreekt hij ondertussen al een aardig mondje Kantonees. Hoewel ter zake niet dienende, haar echtgenoot spreekt ook Engels, Frans, Duits, Italiaans en Spaans.

Gelet op het lange tijdsverloop tussen de beide interviews, was inderdaad de taal van de communicatie aangepast.

Verzoekster voegt in bijlage de overzichten van de telefoongesprekken waaruit onomstotelijk blijkt dat er regelmatige en langdurige communicatie is.

7. We kunnen spreken over een bijzondere snelle gang van zaken waarbij het huwelijk enkele maanden na de kennismaking voltrokken werd. Kritiek van verzoekster:

Verzoekster is afkomstig uit een traditionele familie waarin samenwonen en huwelijk onafscheidelijk verbonden zijn. Het is voor verzoekster en haar echtgenoot niet mogelijk om buiten het huwelijk om samen te zijn. Bovendien waren beide partners al jaren alleen en wensten ze een definitieve relatie niet langer uit te stellen. Het huwelijk werd voltrokken volgens de plaatselijke gebruiken en de hele familie van verzoekster was er getuige van, de foto's die verzoekster toevoegt spreken voor zich.

8. Mevrouw kent de namen van de ouders van meneer niet. Kritiek van verzoekster:

Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat de vader van haar echtgenoot reeds in 2000 overleden, verzoekster was derhalve volledig verrast door deze vraag aangezien zij er zeker van was dat haar echtgenoot haar dit vertelt had.

De moeder van haar echtgenoot heeft zij nog nooit ontmoet, haar echtgenoot spreekt altijd over 'zijn mama'. Wie spreekt er nu met zijn echtgenote over zijn moeder door haar met haar naam te noemen, zelfs in de Belgische cultuur zou dit als zeer oneerbiedig beschouwd worden, in China zou dat een schande zijn.

Verzoekster ziet opnieuw niet in welke relevantie dit heeft met haar huwelijk.

9. Mevrouw kent de exacte naam van haar echtgenoot niet. Kritiek van verzoekster:

Verzoekster spreekt haar man aan met 'Gary', in België is Gerry zijn roepnaam. De exacte doopnaam van haar echtgenoot heeft zij enkel bij de voltrekking van het huwelijk gehoord, zij herinnert zich alleen dat haar echtgenoot het bijzonder grappig vond dat de ambtenaar zijn naam niet kon uitspreken en er iets totaal onbegrijpelijks van maakte.

Verzoekster kon zich deze naam zelfs niet herinneren.

Het is totaal onbegrijpelijk hoe op basis van deze bemerkingen er besloten kan worden tot het feit dat in hoofde van verzoekster niet de bedoeling bestond om een effectieve huwelijksband en een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Aangezien zij door haar scheiding van alles afstand deed, is

het haar echtgenoot die sindsdien voor haar onderhoud instaat. Verzoekster voegt in bijlage de afschriften van de stortingen die hij haar overmaakt. Zij is volledig ten zijne lasten."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster in het verzoekschrift de feitelijke beoordeling door de gemachtigde van de minister poogt te weerleggen. Verwerende partij merkt op dat de Raad de door verzoekster gevraagde beoordeling niet kan maken, omdat zijn bevoegdheid als annulatierechter op basis van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet beperkt is tot *"de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."*

Verwerende partij zet uiteen dat de Raad enkel onderzoekt of de gemachtigde van de minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die door de Raad wordt verricht, kan de aangeklaagde onwettigheid slechts dan worden gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad.

De bestreden beslissing is ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven omkleed. De gemachtigde besliste geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier daadwerkelijk kenmerken, dat de visumaanvraag van verzoekster dient te worden geweigerd. De omstandigheden waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, betreffen concrete feiten die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoekster niet ernstig kunnen worden betwist. De beslissing werd ten genoegen van recht gemotiveerd. De gemachtigde van de minister handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 146bis van het BW inclusief.

3.3. In de repliekmemorie volhardt verzoekster in haar standpunt zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.4. In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. In de uiteenzetting van het middel somt verzoekster punt voor punt de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing op en poogt ze deze telkens te weerleggen. Zij concludeert dat het onbegrijpelijk is dat er besloten werd dat er in hoofde van verzoekster geen bedoeling was om een effectieve huwelijksband en een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij weigert de geldigheid van de buitenlandse huwelijksakte van verzoekster te erkennen. Verwerende partij is hiertoe bevoegd: uit artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) volgt dat elke administratieve overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

In het kader van het onderzoek van de visumaanvraag van verzoekster is verwerende partij derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken, in casu de Chinese huwelijksakte, en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Luidens artikel 27, §1, derde lid van het WIPR kan *"ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd*

artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is.

Voor zover verzoekster in het middel dus door de opgeworpen schending van artikel 146bis van het BW de geldigheid van de niet-erkenning van de huwelijksakte betwist, is de Raad niet bevoegd omdat de wetgever in een rechtstreeks beroep heeft voorzien bij de rechtbank van eerste aanleg.

Langs de andere kant is de Raad wel bevoegd zich uit te spreken over de weigering van een visumaanvraag op grond van de artikelen 39/1 en 39/2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, waarbij gemotiveerd wordt waarom de huwelijksakte niet kan erkend worden.

Gelet op het hoger gestelde, volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des konings te Hasselt dat op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische ambassade en het gevoerde politieonderzoek besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. In wezen beperkt verzoekster zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verwerende partij maar zij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het visum gezinshereniging moet worden geweigerd. De aangevoerde kritiek van verzoekster geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek wat niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET